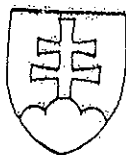

Protimonopolný úrad Slovenskej republiky Drieňová 24, 826 03 Bratislava	
Došlo:	13. 06. 2007
Číslo:	2220
Prílohy:	Pridelené

2 S 414/05-158
IČS 1005204121

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeníka a sudcov JUDr. Alexandry Hanusovej a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobcu: **KOOPERATÍVA poisťovňa, a.s.**, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, **zastúpená** JUDr. Zuzanou Mihókovou, advokátkou, Búdkova 26, Bratislava, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, Drieňová 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady žalovaného č. 2005/SP/R/2/107 zo dňa 21.10.2005, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie Rady žalovaného č. 2005/SP/R/2/107 zo dňa 21.10.2005 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. 2005/SP/1/1/059 zo dňa 19.05.2005 **m e n í** podľa § 250j ods. 5 O.s.p. tak, že ukladá žalobcovi pokutu vo výške 2 500 000,- Sk.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 68 787,- Sk na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa včas podanou žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia Rady Protimonopolného úradu SR zo dňa 21.10.2005 a rozhodnutia Protimonopolného úradu SR zo dňa 19.05.2005, ktorým mu bola uložená pokuta vo výške 5.000.000,- Sk za nesplnenie povinnosti predložiť dňa 21.12.2004 zástupcom úradu požadované podklady pri výkone právomoci úradu podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov(ďalej len „ZOHS“). Žalobca namietal, že správny orgán nesprávne vyhodnotil zistený skutkový stav. Jeho konanie totiž neodôvodňovalo uloženie pokuty podľa § 38 ods. 5 ZOHS a teda Rada žalovaného potvrdila uloženie pokuty v maximálnej výške napriek tomu, že zo strany žalobcu bola poskytnutá najväčšia možná

súčinnosť, čo zakladá nezákonnosť daného rozhodnutia pre rozpor s uvádzaným ustanovením zákona, najmä v spojení s ustanovením § 22 ods. 2 ZOHS. Samotným uložením pokuty v maximálnej výške vybočil správny orgán z medzí a hľadísk stanovených ustanovením § 245 ods. 2 O.s.p.

Žalobca v žalobe namietal, že žalovaný nezistil dostatočne skutkový stav veci, keď nezohľadnil skutočnosť, že so žalovaným spolupracoval tým, že ústne odpovedal na jeho otázky týkajúce sa inšpekcie. Namietal, že podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 ZOHS podnikatelia majú stanovené povinnosti a že podľa ustanovenia § 38 ods. 5 ZOHS podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá nesplní povinnosť predložiť úradu v určenej lehote požadované podklady alebo informácie alebo predloží nepravdivé alebo neúplné podklady alebo informácie, alebo neumožní preverenie alebo vstup podľa ustanovenia § 40 ZOHS, možno uložiť pokutu do výšky 5 000 000,- Sk, tieto oprávnenia však žalovaný nemôže realizovať neobmedzene, ale výlučne len v súvislosti s plnením úloh podľa ZOHS. Čo sa týka samotných podkladov a informácií, ustanovenie § 22 ods. 2 ZOHS uvádza, že nejde o ľubovoľné podklady a informácie, ale iba o také, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu. Tieto podklady sú ďalej uvedené príkladne ako účtovné obchodné knihy, resp. právne dokumenty, bez ohľadu na nosič, z čoho je zrejmé, že ide výlučne o podklady príslušného podnikateľa, ktoré sa bezprostredne týkajú jeho podnikateľskej činnosti.

Žalobca ďalej tvrdil, že je podnikateľom podľa Obchodného zákonníka, ale zároveň aj poisťovníkou, ktorej postavenie je upravené špeciálnym zákonom a to zákonom č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o poisťovníctve), podľa ktorého sú členovia predstavenstva a zamestnanci poisťovne povinní zachovávať mlčanlivosť. Pri predmetnej inšpekcii boli za žalobcu prítomní člen predstavenstva a zamestnanec (riaditeľ právneho úseku), teda osoby viazané podľa § 41 ods. 1 zákona o poisťovníctve mlčanlivosťou o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli na základe svojho postavenia alebo pri plnení svojich pracovných povinností. Vzhľadom na povahu požadovaných podkladov (záznamy o pracovných stretnutiach, zápisy zo zasadnutia, resp. stretnutí ohľadom PZP, e-mailová pošta) je zrejmé, že tieto mohli obsahovať skutočnosti, ktoré sa uvedené osoby dozvedeli buď na základe svojho postavenia alebo pri plnení pracovných povinností, a takisto, že tieto majú význam pre finančný trh a zároveň sa dotýkajú minimálne záujmu žalobcu v postavení účastníka finančného trhu. Žalobca poukázal na to, že povinnosť mlčanlivosti nie je v zákone o poisťovníctve formulovaná neobmedzene, ale že sú tu taxatívne uvedené výnimky, medzi ktorými však žalovaný uvedený nie je a preto neustanovuje povinnosť poskytnúť žalovanému podklady. Žalobca mal za to, že z tohto plynúci záver môže viesť k tomu, že poisťovňa by nemala v tomto smere žiadnu povinnosť voči žalovanému. Tento záver podľa neho podporuje aj ustanovenie § 22 ods. 10 ZOHS, podľa ktorého je žalovaný oprávnený vyžadovať od fyzických osôb a právnických osôb informácie a podklady o podnikateľovi, ako aj ďalšie informácie a podklady nevyhnutné na činnosť úradu podľa tohto zákona. Tieto subjekty sú povinné informácie a podklady úradu bezplatne poskytnúť, ak to nie je v rozpore s osobitným predpisom. Podľa žalobcu v danom prípade predloženie požadovaných podkladov v plnom rozsahu žalobcovi bránila práve povinnosť mlčanlivosti zakotvená v § 41 ods. 1 zákona o poisťovníctve a zbavila žalobcu tomu zodpovedajúcej povinnosti.

Žalobca ďalej namietal, že skutková podstata správneho deliktu podľa § 38 ods. 5 ZOHS je naplnená vtedy, ak podnikateľ nesplní povinnosť predložiť úradu požadované podklady alebo informácie v určenej lehote alebo predloží nepravdivé a neúplné podklady

alebo informácie alebo neumožní ich preverenie alebo vstup podľa ustanovenia § 40 ZOHS. Keďže zákon neobsahuje špeciálne ustanovenie o lehotách a ich počítaní, treba podľa ustanovenia § 37 ods. 1 ZOHS postupovať podľa Správneho poriadku, konkrétne § 27. Zo znenia § 27 Správneho poriadku vyplýva, že každá lehota v správnom konaní musí mať svoj začiatok a koniec, a lehota začne plynúť až dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok plynutia lehoty, z čoho vyplýva, že určenie bezodkladnej lehoty nie je právne možné. Navyše aj z praktického hľadiska môže vzniknúť potreba poskytnúť podnikateľovi čas na prípravu požadovaných podkladov, ktoré nemusia mať hneď k dispozícii. Ak ZOHS sankcionuje výlučne nepredloženie požadovaných podkladov a informácie v lehote určenej úradom, a ak úrad neurčí podnikateľovi lehotu a tento požadované podklady a informácie nepredloží, nie je naplnená skutková podstata správneho deliktu pre uloženie pokuty podľa ustanovenia § 38 ods. 5 ZOHS. Žalobca zdôraznil, že v danom prípade žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že mu určil lehotu na predloženie podkladov a informácií, takéto určenie napokon nevyplýva zo žiadnej zápisnice. Z tohto dôvodu má za to, že pokuta bola uložená bez zákonného podkladu a teda v rozpore so zákonom.

V rámci inšpekcie si osoby poverené žalovaným vyžiadali od neho okrem iného aj nahliadnutie do e-mailovej pošty za mesiac november 2004 bez obmedzenia na problematiku povinného zmluvného poistenia motorových vozidiel (ďalej len „PZP“), na osobu jej adresáta a dokonca bez obmedzenia na súvislosť s výkonom povinnosti člena predstavenstva. Ďalej požiadali o nahliadnutie do záznamu o pracovných stretnutiach, konkrétne do stolového kalendára. Podľa žalobcu mal žalovaný právo vyžiadať si podklady iba v rozsahu, v akom sa týkali predmetu prešetrovania s tým, že e-mailová pošta, ako aj stolový kalendár nie sú podkladmi úzko súvisiacimi s podnikateľskou činnosťou účastníka konania, keďže tu nešlo o účtovné podklady, prípadne právne dokumenty, alebo iné podobné podklady, ale o predmety spadajúce pod ústavou garantované práva konkrétnej fyzickej osoby na súkromie. Žalobca pre kompletnosť uviedol, že kým z e-mailovej pošty a z neexistujúceho záznamu o pracovných stretnutiach, resp. neexistujúcich zápisov zo zasadnutí a stretnutí ohľadne PZP bolo asi problematické ihneď obdržať požadovanú informáciu, v prípade jednoznačnej ústnej odpovede žalobcu žalovaný došiel k výsledku jednoduchším spôsobom. Žalobca v odpovedi nepoprel, že v novembri a v decembri každého kalendárneho roka sa uskutočňovali bilaterálne, prípadne multilaterálne stretnutia, ktorých predmetom bolo poistenie veľkých industriálnych rizík, nakoľko kapacity jednotlivých poisťovní na trhu PZP a iného neživotného prostredia nie sú dostatočné na individuálne krytie týchto rizík.

Žalobca vyčítal napadnutému rozhodnutiu aj niektoré procesné vady, podľa ktorých zápisnica z vykonanej inšpekcie je terminologicky nepresná, keď si podľa nej poverené osoby vyžiadali nahliadnutie do podkladov, pričom ich poverenie takéto oprávnenie neobsahovalo, čiže konali nad rámec svojich zákonných povinností. Ďalej namietal, že žalovaný nepoučil žalobcu o procesných právach a povinnostiach, keď je síce pravdou, že zákon neustanovuje kedy a akou formou tak mal urobiť, avšak z povahy veci vyplýva, že toto poučenie má byť obsiahnuté už v oznámení o začatí konania. Oznámenie o začatí správneho konania síce obsahuje citáciu niektorých ustanovení ZOHS, z ktorých účastníkovi konania určité práva a povinnosti vyplývajú, avšak samotná citácia ešte neznamená, že došlo k riadnemu poučeniu. Oznámenie je súčasne výzvou na predloženie podkladov podľa ustanovenia § 40 ZOHS, podľa ktorého je úrad povinný vyzvať podnikateľa, aby označil predmet obchodného tajomstva a iné dôverné informácie. V tomto smere oznámenie takisto obsahuje len citáciu

ustanovenia zákona, ktorá podľa žalobcu nie je úkonom správneho orgánu vedúcim k realizácii práva účastníka konania.

Žalobca preto žiadal napadnuté rozhodnutie Rady žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec vrátiť žalovanému na nové konanie.

Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. K námietkam žalobcu uviedol, že žalobca mu neodmietol poskytnúť podklady z dôvodu povinnosti mlčanlivosti a ani vo vyjadrení k oznámeniu o začatí správneho konania na ňu nepoukázal. Bol toho názoru, že povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na akékoľvek informácie, ale len na tie, ktorými by mohli byť porušené záujmy poistených a ktoré majú charakter obchodného tajomstva, resp. ktorými by mohlo dôjsť k narušeniu rovnakého postavenia účastníkov na finančnom trhu. Ďalej poukázal na zmysel inštitútu inšpekcie a na to, že žalovaný mohol získavať informácie z akýchkoľvek podkladov a informácií od súťažiteľov, a to nie len z obchodných kníh a iných obchodných záznamov. Takisto uviedol, že nežiadal predloženie stolného kalendára, prípadne osobného diára, tak ako to tvrdil žalobca vo svojom vyjadrení. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že Správny poriadok nepozná určenie plnenia povinnosti bezodkladne, keď uvádza napríklad, že správny orgán má vydať rozhodnutie bezodkladne. V súvislosti s osobitným charakterom inšpekcie ani neprichádza do úvahy poskytnutie inej lehoty, pretože by tým bol zmarený jej účel. Určenie bezodkladného predloženia podkladov nenamietal ani oslovený Ing. Bakeš, ktorý informoval inšpektorov ihneď ústne a nepožadoval čas na prípravu. Ochranu súkromia, súkromného života a korešpondencie v tomto prípade žalovaný neporušoval. Vychádzal z toho, že ochranu požívajú nielen aktivity osobnej a súkromnej, ale aj profesijnej povahy, pričom však Ústava SR pripúšťa prielom do tejto ochrany a to výlučne v záujme ochrany spoločnosti a ostatných zaručených práv a slobôd iných, čo možno vyvodiť z článku 22 ods. 1 Ústavy SR, ktorý pripúšťa zákonné výnimky z inak zaručenej ochrany. V tomto prípade tu bol záujem spoločnosti na fungovaní hospodárskej súťaže, čo je oprávnený verejný záujem. Výška uloženej pokuty podľa názoru žalovaného zodpovedala závažnosti protiprávneho konania žalobcu, ktorý absolútne odmietol súčinnosť a zodpovedá kritériám uvedeným v § 38 ods. 10 ZOHS. K procesným vadám namietaným žalobcom uviedol, že poučenie bolo obsiahnuté už v oznámení o začatí správneho konania a teda žalobca bol riadne poučený.

Krajský súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 244 a nasl. O.s.p. preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu ako aj prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu a dospel k záveru, že je potrebné ich v rozsahu výšky uloženej pokuty zmeniť.

Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že žalovaný vykonal 21.2.2004 u žalobcu inšpekciu podľa § 22 ZOHS. V rámci inšpekcie pracovníci žalovaného okrem iného žiadali, aby im boli predložené na nahliadnutie záznamy o pracovných stretnutiach za november 2004, zápisy zo zasadnutí, resp. stretnutí k PZP na pracovisku a e-mailová pošta z novembra 2004. Žiadna z požadovaných písomností nebola pracovníkom žalovaného predložená, a ani im nebolo umožnené do nich nahliadnuť. Ing. Bakeš na otázku, či sa stretol v novembri 2004 s pracovníkmi poisťovne ALLIANZ - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave a rokoval o postupe pri PZP a koordinovaní a zverejňovaní poisťných sadzieb PZP pre rok

2005, odpovedal negatívne. K tomuto uviedol, že v novembri a v decembri sa každý rok konajú bilaterálne resp. multilaterálne stretnutia, na ktorých sa rokujú o veľkých industriálnych rizikách a ich poistení preto, že kapacity jednotlivých poisťovní na trhu PZP a iného neživotného poistenia nie sú dostačujúce na individuálne krytie týchto rizík.

Na základe tejto inšpekcie žalovaný 31.01.2005 oznámil žalobcovi začatie konania podľa § 25 ods. 1 ZOHS; toto oznámenie bolo žalobcovi doručené 02.02.2005. V oznámení boli odcítované ustanovenia § 25 ods. 3 písm. f/, ods. 4, ods. 5, § 28, § 29 ods. 5, § 33 a § 40 ZOHS. K tomuto oznámeniu sa žalobca vyjadril listom zo dňa 09.02.2005, v ktorom namietal, že žalovaný od neho nepožadoval obchodné knihy a záznamy, ale žiadal nahliadnuť do stolného kalendára, ktorý sa nachádzal na stole Ing. Bakeša a pretože išlo o veci, ktoré nemajú obchodný charakter, mal Ing. Bakeš na základe neurčitého vymedzenia dôvodnú obavu zo zásahu do svojho súkromia a právom chránenej osobnej sféry. K zápisom zo stretnutí ohľadne PZP, ktoré sa uskutočnili v priestoroch žalobcu v októbri a novembri 2004 uviedol, že takéto záznamy neexistujú. Žiadosť o nahliadnutie do obsahu elektronickej pošty Ing. Bakeša namietal takisto preto, že to považoval za zasahovanie do jeho súkromia. Žalovaný potom 19.05.2005 rozhodnutím č. 2005/SP/1/1/059 žalobcovi uložil pokutu za nesplnenie povinnosti 21.12.2004 predložiť požadované podklady pri výkone právomoci úradu podľa § 22 ods. 2 a 3 ZOHS vo výške 5.000.000,- Sk. V rozhodnutí skonštatoval, že žalobca bol riadne poučený v oznámení o začatí konania s tým, že sa nestotožnil s výkladom žalobcu o povinnosti mlčanlivosti stanovenej zákonom o poisťovníctve. Pokiaľ by úrad mal v danom prípade aplikovať § 41 zákona o poisťovníctve nemohol by realizovať svoje kompetencie podľa ZOHS voči poisťovniam. Pripomenul, že v prípade získania informácií, ktoré sú chránené, aj zamestnanci žalovaného majú povinnosť zachovávať o nich mlčanlivosť. K námietke, že bola nesprávne stanovená lehota na predloženie podkladov uviedol, že túto lehotu si stanovuje úrad sám a to najmä s prihliadnutím na špecifickú povahu vykonávanej inšpekcie.

K výške pokuty uviedol, že pri jej ukladaní zohľadnil všetky kritériá stanovené v § 38 ods. 10 ZOHS. Zohľadnil najmä to, že žalobca mal druhý najväčší podiel na predmetnom relevantnom trhu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a že aj napriek poučeniu úradu o tom, aké dôsledky môže mať nepredloženie žiadaných dokladov, s úradom nespolupracoval. Požadované podklady a informácie mohli predstavovať kľúčový dôkaz, na základe ktorého by bolo možné potvrdiť alebo vyvrátiť podozrenie z uzatvorenia dohody obmedzujúcej súťaž. Na základe skutočnosti, že žalobca týmto konaním zmaril vykonanie inšpekcie, pokladal jeho konanie za závažné porušenie zákona, ktoré spočívalo vo vedomom nerešpektovaní povinností vyplývajúcich zo zákona.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad z dôvodov zhodných s dôvodmi prejednávanej žaloby. O rozklade rozhodla Rada Protimonopolného úradu SR rozhodnutím č. 2005/SP/R/2/107 zo dňa 21.10.2005, ktorým ho zamietla a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdila s odôvodnením, že podľa jej názoru predloženiu požadovaných dokumentov nebránil zákon o poisťovníctve ako osobitný predpis. Poukázala na vyjadrenia Ministerstva financií SR a Úradu pre finančný trh, podľa ktorých sú ustanovením 41 ods. 1 zákona o poisťovníctve chránené spravidla informácie, ktoré sú predmetom obchodného tajomstva a ktorých zverejnenie by mohlo poškodiť klientov alebo viesť k narušeniu rovnakého postavenia subjektov pôsobiacich na finančnom trhu, prípadne k narušeniu stability finančného trhu. Podľa nich požadované informácie neboli takéhto charakteru, § 22 ZOHS sa má aplikovať plošne, t.j. nestanovujú sa výnimky pre žiadnych podnikateľov alebo

sektory, a to ani poisťovne. K námietke, že predložením podkladov mohlo dôjsť k neoprávnenému zásahu do súkromného života uviedol, že pri žiadaní výpisu z e-mailovej pošty a zápisov zo stretnutí ohľadne PZP mal správny orgán záujem o informácie týkajúce sa podnikateľskej činnosti. Nespochybnil záver žalobcu, že ochrana súkromia do istej miery zahŕňa aj profesijnú pracovnú činnosť jednotlivca, avšak žiadosť inšpektorov smerovala výslovne k informáciám súvisiacim s konaním žalovaného ako poskytovateľa PZP. Podľa Rady nie je pravdou, že § 38 ods. 5 ZOHS vyžaduje na uloženie pokuty stanovenie lehoty určenej podľa Správneho poriadku, pretože sa vychádza z charakteru inšpekcie, ktorá sa považuje za osobitný spôsob získavania dôkazov, a vzhľadom na jej charakter, bola požiadavka na predloženie podkladov bezodkladne, priamo na mieste vykonania inšpekcie, adekvátne.

K uloženiu pokuty Rada uviedla, že základným dôvodom na jej uloženie v maximálnej výške 5.000.000,- Sk je absolútne odmietnutie súčinnosti žalobcu pri výkone inšpekcie, t.j. že žalobca nepredložil požadované podklady bez objektívneho vysvetlenia. V danom štádiu šetrenia by dôkaz o jeho stretnutí s inými poskytovateľmi PZP predstavoval rozhodujúcu informáciu, na základe ktorej by bolo možné potvrdiť alebo vyvrátiť podozrenia z uzavretia dohody obmedzujúcej súťaž. Preverenie podozrenia malo zásadný význam aj pre ďalší postup úradu vo veci, a to, či je odôvodnené začať správne konanie vo veci možnej dohody obmedzujúcej súťaž. Skutočnosti, ktoré boli predmetom podozrenia nebolo možné preukázať rovnako efektívne a hospodárne inými dôkaznými prostriedkami. V tomto prípade neprichádzala do úvahy písomná žiadosť úradu o informácie, keďže vzhľadom na charakter prípadu by bolo neštandardné a nezmyselné žiadať od podnikateľov vyjadrenie, ktorým by usvedčili sami seba z protiprávneho konania. V prípade písomnej žiadosti o poskytnutie napríklad kópie požadovaných podkladov existovalo riziko následnej koordinácie podnikateľov zúčastnených na dohode a zničenia rozhodujúcich dôkazov. Na základe skutočnosti, že žalobca svojim konaním úplne zmaril vykonanie inšpekcie Rada skonštatovala, že uložená pokuta zodpovedá závažnosti jeho protiprávneho konania. K námietke nedostatočného poučenia žalobcu o jeho procesných právach uviedol, že poučenie formou citácie príslušných zákonných noriem je určité, zrozumiteľné a dostačujúce.

Súd sa pri rozhodovaní zaoberal všetkými námietkami žalobcu vznesenými v žalobe proti napadnutému rozhodnutiu. Žalobca namietal najmä, že žalovaný nemal právo požadovať od neho podklady typu osobný diár, pretože podľa § 22 ods. 2 ZOHS mohol požadovať od podnikateľa iba podklady, ktoré sa bezprostredne dotýkajú jeho podnikateľskej činnosti. V tejto súvislosti poukázal na komunitárne právo, podľa ktorého ide iba o obchodné knihy a záznamy.

Súd má za to, že podľa ustanovenia § 2 ods. 2 ZOHS, ktoré upravuje pôsobnosť žalovaného, sa zákon vzťahuje na všetky činnosti a konania podnikateľov, ktoré obmedzujú alebo môžu obmedzovať súťaž, teda neviažu sa len na vykonávanie podnikania v užšom zmysle podľa definície Obchodného zákonníka. Ide o rôzne činnosti a konania, ktoré môžu mať vplyv na hospodársku súťaž, takže tu neobstojí názor žalobcu, že žalovaný mohol od neho žiadať len obchodné knihy a záznamy. Je to zrejmé aj zo samotného znenia § 22 ods. 2 ZOHS, podľa ktorého žalovaný má právo požadovať informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné na jeho činnosť, a účtovné a obchodné podklady a právne dokumenty sú v ňom uvádzané len príkladne. Z toho vyplýva, že žalovaný mal právo vyžadovať pri prešetrovaní

akékoľvek informácie a podklady (bez ohľadu na nosič), z ktorých mohol získať vedomosť o veciach potrebných pre jeho činnosť. Pokiaľ v danom prípade bolo predmetom konania prešetrovanie, či na trhu PZP nebola uzavretá kartelová dohoda medzi žalobcom a druhým podnikateľom ALLIANZ-Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom v Bratislave, žalovaný mohol o stretnutí zástupcov týchto dvoch podnikateľov získavať informácie v podstate z akýchkoľvek zdrojov, pokiaľ neboli chránené iným spôsobom.

Žalobca sa odvolával na povinnosť mlčanlivosti Ing. Bakeša ako člena predstavenstva poisťovne a Mgr. Sulíka ako zamestnanca. Podľa § 41 ods. 1 zákona o poisťovníctve totiž členovia predstavenstva a dozorných orgánov, zamestnanci poisťovne, zaistovne, pobočky zahraničnej poisťovne a pobočky zahraničnej zaistovne, prokuristi, likvidátori, správcovia, predbežní správcovia v konkurznom konaní a vyrovnacom konaní, zodpovední aktuári, ako aj iné osoby podieľajúce sa na ich činnosti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli na základe svojho postavenia alebo pri plnení svojich pracovných povinností a ktoré majú význam pre vývoj finančného trhu alebo sa dotýkajú záujmov jeho jednotlivých účastníkov.

Povinnosť mlčanlivosti je právom uložený záväzok správať sa tak, aby neboli neoprávneným osobám oznámené údaje, ktoré by mohli ohroziť záujmy tých, v koho prospech je táto povinnosť uložená. Povinnosť mlčanlivosti však nie je absolútna, pretože existujú zákonné dôvody a možnosti jej prelomenia. Túto povinnosť je možné ukladať tak vo verejnom ako aj v súkromnom záujme. Najčastejšie ide o úpravu hybridnú.

Pri výkone zákonnej verejnoprávnej činnosti sú správne orgány v nadradenom postavení voči súkromným osobám, keďže sú oprávnené podľa zákona rozhodovať o ich právach a povinnostiach v oblasti verejnej správy. Výkon verejnej správy vychádza zo zákonnosti (čl. 2 ods. 3 Ústavy SR), ktorá v sebe zahŕňa nielen právomoc, ale aj povinnosť túto právomoc riadne vykonávať a nebyť nečinný. Tým môže byť zasiahnuté do práv súkromných osôb chránených povinnosťou mlčanlivosti. Prienik do týchto práv ale neznamená, že by tým naďalej nebola poskytnutá ochrana podaným informáciám. V konaní podľa ZOHS je ochrana zabezpečená ustanovením § 41 ods. 1 a 2, podľa ktorého sa získané informácie správnym orgánom môžu použiť len na účely konania podľa tohto zákona a zamestnanci správneho orgánu sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, ktoré tvoria predmet obchodného tajomstva ako aj o tých, ktoré sú označené ako dôverné.

Žalovaný ako správny orgán pri požadovaní informácií v danej veci vychádzal z príslušného predpisu verejného práva, a to zo ZOHS. V rámci plnenia svojich povinností bol oprávnený vykonávať prešetrovanie podľa § 22 ods. 1 ZOHS a podľa neho aj postupoval. Žalovaný nie je v zákone o poisťovníctve uvedený medzi subjektami, ktorým poisťovňa napriek svojej povinnosti mlčanlivosti, na ich vyžiadanie poskytne informácie. Povinnosť poskytovať informácie však poisťovniam môže byť uložená aj iným zákonom, v tomto prípade je významným ZOHS. Žalobca, aj keď je poisťovňou, ktorej pomery sú upravené v osobitnom zákone, je aj podnikateľom, na ktorého sa podľa § 2 ods. 1 písm. a/ ZOHS vzťahuje i tento zákon. Zákon tu nerobí rozdiel medzi jednotlivými typmi podnikateľov, ale vzťahuje sa na všetkých, čo umožňuje žalovanému výkon jeho právomoci.

Žalobca na podporu svojho názoru, že je vyňatý z povinnosti poskytovať žalobcovi informácie a podklady, uvádza ustanovenie § 22 ods. 10 ZOHS, podľa ktorého je úrad oprávnený vyžadovať od fyzických a právnických osôb informácie a podklady o podnikateľovi, nevyhnutné pre činnosť úradu, ak to nie je v rozpore s osobitným predpisom,

za ktorý žalobca považuje práve zákon o poisťovníctve. S týmto názorom nie je možné súhlasiť, pretože zo samotného znenia zákona je zrejmé, že ide o iné právnické a fyzické osoby ako prešetrovaného podnikateľa podľa ZOHS (v tomto prípade žalobcu) a teda ustanovenie § 22 ods. 10 ZOHS sa nevzťahuje na žalobcu, ale naopak ten má túto povinnosť podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia.

Žalobca v žalobe poukázal na to, že žalovaný pri inšpekcii požadoval od neho nahliadnutie do e-mailovej pošty, ktorá je chránená ako prepravované správy, a na to, že takisto sú chránené aj prepravované správy uchovávané na najrôznejších nosičoch, tvoria súčasť práva na súkromie osôb a to aj z toho dôvodu, že obsah týchto správ býva často spojený s intímnu sférou jednotlivca. Súd sa teda zaoberal aj otázkou ochrany práva na súkromie dotknutých osôb.

V rámci inšpekcie si žalovaný vyžiadal na nahliadnutie e-mailovú poštu za mesiac november 2004 a záznamy o pracovných stretnutiach spolu so zápismi z nich bez obmedzenia na problematiku PZP a na osobu adresáta a bez obmedzenia na súvislosť s výkonom povinností člena predstavenstva, avšak v rámci vymedzeného cieľa inšpekcie - prešetrovania podozrenia z uzavretia kartelovej dohody o PZP.

Podľa súdu pri žiadosti o predloženie záznamov o pracovných stretnutiach a zápisov z nich, išlo nepochybne o informácie viažuce sa k predmetu činnosti žalobcu; v zázname z inšpekcie sa neuvádza, že by išlo o osobný stolový kalendár, prípadne osobný diár tak, ako to tvrdí žalobca.

Podľa súdu ani v prípade žiadosti o predloženie e-mailovej pošty nachádzajúcej sa v počítači v kancelárii, nebolo možné a priori predpokladať zásah do základných práv a slobôd pracovníka, od ktorého sa pošta žiadala. Ochrana správ podávaných telekomunikačným zariadením a ochrana súkromia ako ústavou zaručené práva patria medzi základné ľudské práva a slobody, dotvárajú osobnostnú sféru jedinca, jeho osobnú integritu ako nevyhnutnú podmienku dôstojnej existencie jednotlivca a rozvoja ľudského života vôbec. Preto aj do týchto práv je možné zasahovať iba na základe zákona a v jeho medziach. Verejný záujem oprávňujúci zásah do tohto práva je v ZOHS vymedzený v ustanovení § 1 (ochrana hospodárskej súťaže na trhu výrobkov, výkonov, prác a služieb pred jej obmedzovaním, ako aj vytváranie podmienok na jej ďalší rozvoj s cieľom podporiť hospodársky rozvoj v prospech spotrebiteľov) a v ustanovení § 22, ktorý upravuje právomoc a pôsobnosť správneho orgánu pri ochrane hospodárskej súťaže. Podľa súdu žalovaný vo veci konal v rámci legitímneho cieľa podľa ZOHS, i keď tento zákon výslovné obmedzenia v tomto smere týkajúce sa vykonanej inšpekcie nestanovuje. Pokiaľ však žalobca na mieste vykonania inšpekcie neuviedol dôvody odmietnutia nahliadnutia do e-mailov (minimálne zo zápisnice z inšpekcie, ktorú podpísovali aj pracovníci žalobcu, nie je zrejmé, že by pri vykonávaní inšpekcie odmietli vydať e-maily z dôvodu ochrany súkromia, resp. prepravovaných správ), pracovníci žalovaného vykonávajúci inšpekciu nemohli posúdiť, či mal právo odmietnuť poskytnutie požadovaných dokladov. Bolo na žalobcovi, aby pri predkladaní podkladov označil, ktoré sú chránené ako základné ľudské práva. To, že tak urobil až vo vyjadrení v správnom konaní vo veci uloženia pokuty, súd považoval za účelové v snahe vyhnúť sa zodpovednosti za neposkytnutie podkladov. Konajúci inšpektori mali mať možnosť na mieste posúdiť aspoň zbežne, či ide o podklady osobného charakteru. Pokiaľ išlo o veci nachádzajúce sa

v kancelárii, treba predpokladať, že išlo o dokumenty aj pracovného charakteru, a nie výlučne súkromného.

Žalobca vo svojej žalobe ďalej namietal, že mu nebolo možné uložiť pokutu podľa § 38 ods. 5 ZOHS. Argumentoval tým, že o nesplnenie povinnosti mohlo ísť len v lehote určenej žalovaným, ktorá mu nebola stanovená. Pokiaľ ZOHS neobsahuje špeciálne ustanovenie o lehotách, ich dĺžke a počítaní, bolo podľa § 37 ods. 1 treba podporne použiť Správny poriadok.

Právo žalovaného požadovať predloženie podkladov a poskytnutie informácií, a tomu zodpovedajúca povinnosť žalobcu predložiť žiadané poklady a informácie vyplýva z § 22 ods. 2 a 3 ZOHS. Ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 ZOHS upravujú postup žalovaného pri inšpekcii, čo je špecifický zákonom upravený postup získavania informácií a podkladov od podnikateľov na relevantnom trhu. Podporné použitie Správneho poriadku, na ktoré sa žalobca s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 ZOHS odvoláva, prichádza v konaní pred žalovaným do úvahy len vtedy, ak v tomto zákone nie je ustanovené inak.

Konanie žalovaného je v zákone upravené v piatej časti, označenej ako „Konanie“, naproti tomu vykonávanie inšpekcie a postup pri nej je upravený v štvrtej časti zákona, označenej ako „Právomoc úradu“. Inšpekcia je osobitný postup žalovaného, ako to vyplýva zo systematického zaradenia jej úpravy v zákone, ako aj z jej samotnej podstaty a zmyslu. Vykonáva sa pred začatím správneho konania v oblasti ochrany hospodárskej súťaže, ktorou sa vo veciach dohody obmedzujúcej súťaž získavajú informácie potrebné na to, aby úrad vôbec začal konanie, keďže vo veciach dohody obmedzujúcej súťaž začína konanie vždy z vlastného podnetu.

Zmyslom inšpekcie vykonanej žalovaným bolo operatívne získať informácie a podklady ku stretnutiam zástupcov dvoch najvýznamnejších podnikateľov na relevantnom trhu v oblasti PZP v relatívne presne stanovenom čase. Bolo potrebné využiť pritom aj istú mieru prekvapenia a preto nebol dôvod určiť na poskytnutie podkladov a informácií inú lehotu ako okamžite, bezodkladne. Žalovaný predpokladal, že všetky žiadané podklady sa nachádzajú v priestoroch, v ktorých sa realizovala inšpekcia a preto zástupcom žalobcu nič nebránilo poskytnúť tieto informácie ihneď, bez odkladu. Navyše prítomní zástupcovia žalobcu, pokiaľ spolupracovali, reagovali na otázky pracovníkov žalovaného ihneď, z čoho možno takisto usúdiť, že takáto lehota na mieste stanovená bola.

Žalobca napokon namietal, že v oznámení o začatí konania nebol poučený o svojich právach. Súd zo správneho spisu zistil, že v oznámení bol žalobca poučený o právach, ktoré má v konaní a to citovaním príslušných zákonných ustanovení, čo považoval za dostatočné.

Správny súd je oprávnený skutkový stav zistený správnym orgánom, prípadne doplnený súdom, zhodnotiť nezávisle od hodnotenia skutkového stavu vykonaného správnym orgánom. Na základe zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu veci správny súd môže zrušiť rozhodnutie žalovaného a správny orgán v ďalšom zaviazat' právnym názorom, ale aj názorom, pokiaľ ide o skutkové zistenia. Podľa § 250j ods. 5 O. s. p. súd však môže, ak má dostatočné podklady pre rozhodnutie, vo veci sám rozhodnúť a zmeniť rozhodnutie správneho orgánu. Takýto postup je v prípade uloženej sankcie za správny delikt podľa zákona možný (plná jurisdikcia).

Podľa § 38 ods. 5 ZOHS podnikateľovi alebo právnickej osobe, ktorá nesplní povinnosť predložiť úradu v určenej lehote požadované podklady alebo informácie alebo predloží

nepravdivé alebo neúplné podklady alebo informácie, alebo neumožní ich preverenie alebo vstup podľa § 40, úrad uloží pokutu do 5 000 000,- Sk.

Podľa § 38 ods. 10 ZOHS úrad pri ukladaní pokuty posudzuje závažnosť a dĺžku trvania porušovania ustanovení tohto zákona, porušovania ustanovení osobitného zákona alebo porušovania podmienky, povinnosti alebo záväzku uloženého rozhodnutím úradu. Úrad pri posudzovaní závažnosti porušovania berie do úvahy jeho povahu, skutočný dopad na trh a tam, kde je to účelné, veľkosť relevantného trhu. Okrem týchto kritérií úrad pri ukladaní pokuty, berie do úvahy aj iné skutočnosti, najmä opakované porušovania tým istým podnikateľom, odmietnutie podnikateľa spolupracovať s úradom, postavenie podnikateľa ako vodcu alebo iniciátora porušovania, získanie majetkového prospechu v dôsledku porušovania alebo neplnenia dohody obmedzujúcej súťaž v praxi.

V prejednávanej veci bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 38 ods. 5 ZOHS v maximálnej výške 5 000 000,- Sk s odôvodnením, že žalobca absolútne odmietol súčinnosť pri inšpekcii, keď nepredložil záznamy o pracovných stretnutiach za mesiac november 2004, zápisy zo zasadnutí, resp. stretnutí ohľadom PZP v mesiacoch október a november 2004 a e-mailovej pošty Ing. Bakeša za mesiac november 2004, čo nebolo spochybnené. Týmto bola naplnená skutková podstata správneho deliktu podľa § 38 ods. 5 ZOHS.

Súd sa však nestotožnil s výškou uloženej pokuty. Pokuta v maximálnej výške bola žalobcovi uložená s odôvodnením, že žalobca svojím konaním spôsobil, že sa nemohlo začať konanie vo veci dohody obmedzujúcej súťaž a ani vylúčiť podozrenie z jej uzavretia a znemožnil žalovanému vykonávať jeho právomoc. Súd rovnako ako žalovaný považoval konanie žalobcu za mimoriadne závažné, pričom prihliadol na negatívny dôsledok konania žalobcu na činnosť žalovaného. Závažnosť konania žalobcu bola daná tým, že išlo o trh, na ktorý zo zákona povinne vstupujú všetci držitelia motorových vozidiel; ide o štátom garantovaný veľký počet užívateľov poskytovaných služieb. Súd však nemohol neprihliadnuť aj na činnosť a postup pracovníkov žalovaného, ktorí mali pri inšpekcii široké oprávnenia vyplývajúce z ustanovení § 22 ods. 2 a 3 ZOHS, ktoré ale dôsledne nevyužili.

Podľa § 22 ods. 2 ZOHS v súvislosti s plnením úloh podľa tohto zákona a podľa osobitného predpisu majú zamestnanci úradu, ako aj tí, ktorí boli poverení plnením úloh patriacich do pôsobnosti úradu (ďalej len "zamestnanci úradu"), právo vyžadovať od podnikateľov, ako aj od vedúcich zamestnancov podnikateľa, štatutárnych orgánov podnikateľa alebo od členov štatutárnych orgánov podnikateľa, od kontrolných orgánov podnikateľa alebo od členov kontrolných orgánov podnikateľa, alebo od iných zamestnancov podnikateľa (ďalej len "zamestnanci podnikateľa") informácie a podklady, ktoré sú nevyhnutné na činnosť úradu, najmä účtovné a obchodné podklady alebo právne dokumenty bez ohľadu na nosič, na ktorom sú zaznamenané, a vyhotovovať z nich kópie a výpisy alebo vyžadovať ich úradne overené preklady do slovenského jazyka. Majú právo vyžadovať aj ústne alebo písomné vysvetlenie a vyhotovovať si zvukový záznam z ústne podaného vysvetlenia. Na zabezpečenie získania týchto podkladov majú zamestnanci úradu právo

- a) zapečatiť tieto podklady a dokumenty alebo zapečatiť objekty a priestory, v ktorých sa vykonáva inšpekcia podľa odseku 3 na určitý čas a v rozsahu nevyhnutnom na vykonanie prešetrovania úradom,
- b) odňať tieto podklady a dokumenty na nevyhnutný čas s cieľom vyhotoviť kópie alebo získať prístup k informáciám, ak úrad nemôže počas výkonu inšpekcie podľa odseku 3 alebo

4 najmä z technických dôvodov získať prístup k informáciám alebo vyhotoviť kópie podkladov. O tom urobí úrad záznam do zápisnice.

Podľa § 22 ods. 3 ZOHS pri plnení úloh podľa tohto zákona majú zamestnanci úradu na základe písomného poverenia predsedu úradu právo vstupovať do všetkých objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov podnikateľa, ktoré súvisia s činnosťou alebo s konaním podnikateľa podľa § 3 ods. 2 s cieľom vykonať inšpekciu.

Podľa § 22 ods. 8 ZOHS zamestnanci úradu sú oprávnení po bezvýslednej výzve na umožnenie vstupu vymôcť si vstup do všetkých objektov, priestorov a dopravných prostriedkov podľa odseku 3 alebo 4. Zamestnanci úradu sú pri inšpekcii podľa odseku 3 alebo 4 oprávnení po bezvýslednej výzve na poskytnutie informácií a podkladov podľa odseku 2 vykonať inšpekciu objektov, priestorov alebo dopravných prostriedkov a vymôcť si prístup k informáciám a podkladom prekonaním odporu alebo vytvorenej prekážky. Úrad je oprávnený prizvať iné osoby spôsobilé na zabezpečenie prekonania prekážky. O tom urobí úrad záznam do zápisnice.

Podľa § 22 ods. 9 ZOHS útvar policajného zboru je podľa osobitného predpisu povinný poskytnúť zamestnancom úradu na žiadosť úradu ochranu a súčinnosť pri plnení úloh podľa tohto zákona alebo na žiadosť úradu aj zamestnancom iných orgánov hospodárskej súťaže zodpovedných za uplatňovanie ustanovení osobitného predpisu (ďalej len "národný súťažný orgán"), ak sa zúčastnia inšpekcie podľa odseku 3 alebo 4, alebo zamestnancom Komisie a ňou povereným osobám, ktoré plnia úlohy podľa osobitného predpisu.

Takto široko koncipované oprávnenia žalovaný pri vykonávaní inšpekcie nevyužil. Žalovaný správny orgán pri vykonávaní inšpekcie nemôže celú zodpovednosť za jej výsledok preniesť na subjekt, v ktorom sa inšpekcia vykonáva. Treba mať na zreteli jej zmysel a účel a prihliadnuť tiež na to, že kontrolovaný nemá žiadny záujem spolupracovať s inšpektormi viac ako je to v danom momente nevyhnutné a preto zákon dáva inšpektorom možnosť prekonať tento nedostatok záujmu o spoluprácu a vynútiť si ju. V zápisnici z vykonanej inšpekcie nie je zaznamenané, že by inšpektori vykonali viac ako to, že si doklady ústne vyžiadali. Pokiaľ sa tieto doklady nachádzali v kancelárii, inšpektori mali možnosť doklady odňať na nevyhnutný čas, vyhotoviť si z nich kópie alebo inak si zabezpečiť tieto doklady pre dané správne konanie. Odňať v tomto prípade znamenalo jednoducho zobrať si potrebné písomnosti, na akomkoľvek nosiči, ktoré sa nachádzali v priestoroch žalobcu a v prípade, že by im v tom zamestnanci žalobcu bránili, požiadať o súčinnosť príslušný útvar policajného zboru, teda takýmto spôsobom inšpektori mohli prekonať prirodzenú neochotu žalobcu spolupracovať. Zo spisu vyplýva, že žalovaný vykonal inšpekciu na základe oznámenia, že došlo k dohode týkajúcej sa cien PZP medzi žalobcom a druhým podnikateľom ALLIANZ-Slovenská poisťovňa, a.s. so sídlom v Bratislave. Nič žalovanému nebránilo vykonať paralelnú (súčasne) kontrolu aj u druhého podnikateľa podozrivého z uzavretia kartelovej dohody. Bolo plne v právomoci žalovaného rozhodnúť, kde a ako vykonať inšpekciu, ale v prípade, že pri nej nezískal dostatok informácií na začatie konania vo veci novej dohody obmedzujúcej súťaž, nemohol celú zodpovednosť za to preniesť na subjekt, od ktorého sa mu nepodarilo získať usvedčujúce informácie.

S ohľadom na túto skutočnosť súd pri rozhodovaní o pokute podľa § 250j ods. 5 O.s.p. zmenil uloženú pokutu na 2 500 000,- Sk, pričom prihliadol na negatívny dôsledok konania žalobcu na činnosť žalovaného, uvedený vyššie. Zároveň však bral do úvahy, že § 38 ods. 5 ZOHS obsahuje aj závažnejšie skutkové podstaty správneho deliktu ako je

nepredloženie požadovaných podkladov, a to napríklad predloženie nepravdivých informácií, a preto aj z tohto dôvodu znížil uloženú pokutu. Navyše bolo treba zohľadniť aj to, že žalobca ústne oznámil, že každoročne sa v novembri a decembri uskutočňujú stretnutia poisťovní aj vo veci PZP a poistenia veľkých industriálnych rizík, teda nekonkrétne na položenú otázku odpovedal. Pri stanovení pokuty 2 500 000,- Sk, ktorá v tejto výške už môže významne plniť funkciu represívnu, súd zohľadnil postavenie žalobcu na relevantnom trhu (2. najvýznamnejší podnikateľ), veľkosť tohto trhu (trh PZP) tak, aby táto pokuta pôsobila na žalobcu aj výchovne a viedla ho k potrebnej súčinnosti so žalovaným a zároveň pôsobila preventívne, aby pri ochrane hospodárskej súťaže, čo je významný záujem chránený a podporovaný Ústavou SR v čl. 55 ods. 2, nedochádzalo k ignorovaniu žalovaného zo strany prešetrovaných subjektov.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný v jednej polovici, súd priznal čiastočnú náhradu trov konania v jednej polovici. Žalobcovi vznikli trovy vo výške 137 573,50 Sk, z toho súdny poplatok 2 000,- Sk a odmena za právne zastúpenia podľa § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a d/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 134 767,50 Sk za 5 úkonov právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie žaloby a vyjadrenia na súd, ďalšia porada s klientom a účasť na pojednávaní) po 22 650,- Sk spolu s DPH (zo základu 5 000 000,- Sk, t.j. výšky uloženej pokuty) a paušálna náhrada 806,- Sk (za dva úkony v roku 2005 po 150,- Sk, dva v roku 2006 po 164,- Sk a jeden úkon v roku 2007 za 178,- Sk). Z tejto sumy priznal súd žalobcovi jednu polovicu, t.j. 68 787,- Sk, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobcu.

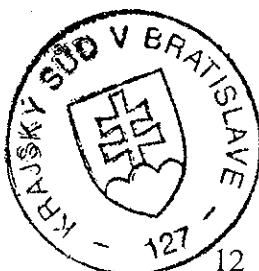
Poučenie: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo na Najvyšší súd Slovenskej republiky, prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

V Bratislave, 28.februára 2007

Za správnosť vyhotovenia:
Ladislava Draňovská

Mgr. Viliam Pohančeník
predseda senátu